

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθνικὸ Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μοῦ ἔφερε ἕνα ποτήρι νερό, τὸ ἔπια καὶ πῆγα καὶ κλείστηκα στὸ δωμάτιό μου.

— Ἄχ, Φλώρα!... Φλώρα!... Ἄν ἤξερες, ἂν μπορούσες νὰ μαντέψης τὸ ὑπόφρω!... Ἄν μπορούσες νὰ μαντέψης τὸν πόνο μου... Τὸ ξέρω, Φλώρα: Ἔσσαι θυμωμένη μαζί μου. Ἴσως καὶ νὰ με καταριέσαι... Μὰ ὁ Θεὸς ξέρει πόσο βασανίζομαι. Μοναχὰ ὁ Θεός...

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιό τοῦ Λεάντρου Ἀρτέμι)

Συνέχεια: Τετέλεσται!...

Ἡ λύσις πού προσδοκοῦσα, ἡ λύσις τοῦ ταξειδιοῦ, μακριὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὁ πατέρας μου μοῦ μίλησε ὀρθά-κοφτά:

— Δὲν βρίσκω καθόλου λογικὴ τὴν ἐπιθυμία σου νὰ μ' ἀφήσης καὶ νὰ φύγης, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μείνῃς κοντά μου, παιδί μου. Δὲν εἶμαι πειὰ νῆος. Ἐγὼ τὴν ἀνάγκη σου. Μὲ καταλαβαίνεις;

— Ναι, φιθύριας λυπημένος.

— Ἄν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ξεσκάσης καίπως, συνέχισε ὁ πατέρας μου, μπορεῖς νὰ πᾶς σὲ καμμιά ἐξοχή. Σὲ λίγο μπαίνομε στὸ ἔρος. Δὲν ἔχεις λοιπόν, παρὰ νὰ διαλέξης τὴν ἐξοχὴ πού σοῦ ἀρέσει. Σὺμφωνοί;

— Ναι, πατέρα.

— Ὄχι, ἔτσι, Λεάνδρε. Μοῦ τὸ λές αὐτὸ τὸ ναι, μὲ κρύα καρδιά. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω λυπημένον. Κι' ἂν ἔχῃς καμμιά στενοχώρια, θὰ σοῦ περάσω. Ὅλα περνοῦν μὲ τὸν καιρὸ.

— Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα. Θὰ κάμω ὅ,τις σοῦ ἀρέσει.

— Μπράβο! Τώρα μιλᾶς λογικὰ καὶ φρόνιμα.

Ἡ κουβέντα αὐτὴ ἔγινε σὺν γραφεῖο τοῦ πατέρα μου. Βγήκαμε κατόπιν ἔξω γιὰ νὰ γυρίσουμε σπιτί. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, εἶπα στὸν πατέρα μου πὺς ἔχω νὰ συναντήσω κάποιον καὶ τὸν ἄφησα.

— Μὴν ἀργήσης νὰ γυρίσης σὸ σπιτί, μοῦ εἶπε. Θὰ σὲ περιμένω.

— Θὰ ρθῶ ἀμέσως, τοῦ ἀπάντησα. Δὲν θὰ λείψω, παρὰ λίγα λεπτά. Εἶνε ἐνωρίς ἀκόμα ἄλλωστε.

Ἀνέβηκα πρὸς τὸ Σύνταγμα, ἀποφασισμένος νὰ μπῶ στυὸ Μάλταϊνιώτη καὶ ν' ἀγοράσω ἕνα περίστροφο. Στὸ σπιτί ὕπνηχαν σ' ἕνα συρτάρι δυὸ περίστροφα, ἀλλὰ δὲν εἶχα καμμιά ἐμπιστοσύνη σ' αὐτά.

Ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνῃ κανεὶς, διαλέγει προσεκτικὰ τὸ ὄργανο πού θὰ τὸν στείλῃ στὸν Ἄλλο Κόσμο. Δὲν ἤθελα πρὸ πάντων ν' ὑποφέρω. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, εἶχα πάρει μαζί μου ἀρκετὰ χρήματα, μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἀγοράσω ἕνα περίστροφο τέλειο.

Μπήκα στὸ ὄπλοπωλεῖο μὲ ὕψος ἀδιάφορο καὶ ζήτησα ἕνα καλὸ πιστόλι. Φοβόμην πὺς θὰ ὑπομαϊαζόντουσαν, πὺς θὰ μοῦ ἔκαναν ἐνοχλητικὲς ἐρωτήσεις, μὰ δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο. Μοῦ ἔδειξαν πρῶτ μα διάφορα περίστροφα, διάλεξα τὸ καλύτερο, τὸ τελειότερο, τὸ πληρώσα κι' ἔφυγα, ἀφοῦ ἐνοιεῖται μοῦ τὸ γέμισαν προηγούμενως.

Ἔχε Λιακάδα ἔξω.

Ἀνηφόρια πρὸς τὸ σπιτί ἀργά-ἀργά, μὲ τὸ πιστόλι στὴν τσέπη, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Θεὲ μου! Μὲ πόσην εὐκολία ἀγοράζει κανεὶς τὸ θάνατο! Κρατοῦσα ἐπάνω μου ἕνα ὄπλο, μὲ τὸ ὄπλο θὰ μπορούσα, ἂν ἤθελα, νὰ στείλω στὸν Ἄδη ἕνα σωρ ἀνθρώπων!...

Ἀγοράζει κανεὶς ἕνα πιστόλι, μὲ τὴν εὐκολία πού ἀγοράζει κι' ἕνα γλυκόσμα!...

Κρατοῦσα στὴν τσέπη μου τὸν ἴδιο τὸ θάνατο, τὸ θανάτό μου. Κι' ὅμως, δὲν ἐνοιεῖθα καμμιά συγκίνηση. Κι' αὐτό, ὄχι γιὰτὶ ἔλ-

πιζὰ σὲ τίποτα, ἀλλὰ γιὰτὶ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τελειώσω...

Ἄξαφνα, μόλις ἔφτασα στὴ γωνιά τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγαλῆς Βρετανίας», ἔπληρσα τὴ Φλώρα! Ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας καὶ μόλις εἶχε στρίψει καὶ εἶχε μῆτὶ στὴ Λεωφόρο Κηφισίας.

Δὲν μὲ εἶδε. Προχωροῦσε γρήγορα-γρήγορα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω...

Μαρμάρωσα στὸ ἀντίκρυσά της. Τὰ ἔχασα κυριολεκτικῶς. Ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μου. Λίγο ἀκόμα καὶ θάπτεφε ἀπάνω μου, θὰ βρισκόμαστε πρόσωπο μὲ πρόσωπο...

Ἐκαμα ἀμέσως τότε κάτι, γιὰ τὸ ὅποιο ἀπορῶ τὴ στιγμή αὐτὴ πού γράφω ὅ,τι μοῦ συνέβη. Ἐκαμα ὅ,τι θάκανε κι' ἕνας κακοῦργος, μπρὸς στὸ φάντασμα, μπρὸς στὸ βρουκόλακα τοῦ θούματός του. Ἐστρίψα ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω κατέθηκα πρὸς τὸν Ζαχαράτο, μῆτκα στὴν ὁδὸν Σταδίου, κατῆφρινα στὴν ὁδὸν Ἰλοκοκτρῶνι, καὶ τρέχοντας πάντα σὰν νὰ με κυνηγοῦσαν, ἔφτασα διὰ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου στὸ Μοναστηράκι.

Ἐκεῖ στάθηκα ἄξαφνα, σὰν νὰ εἶχα ἐμπνησεῖ ἀπὸ κάποιο δεινέρο. Ἡ ἀναπνοή μου εἶχε σταθῆ, ἀθθονος ἰδρώτας κυλοῦσε στὸ μέτωπό μου.

Ἐβγαλο τὸ μαντήλι μου καὶ σφογιόστηκα.

Ποῦ πῆγαινα;

Ὅτε κι' ἐγὼ ἤξερα. Ὡστόσο, ἤμουν τρομερὰ ἀνήσυχος. Νόμιζα πὺς ἀπὸ στιγμή ἢ ἀπὸ στιγμή θὰ πρόβαλε μπροστά μου ἡ Φλώρα. Καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴ συναντήσω. Θεὲ μου!—δὲν ἤθελα νὰ βρεθῶ μπροστά της, ἐγὼ πού θάδινα καὶ τὴ ζωὴ μου γι' αὐτὴ, ἐγὼ πού θὰ θυσιαζόμουν πρὸς χάριν της, χάριν τῆς εὐτυχίας της.

Ποῦ νὰ πῆγαινε ἄραγε τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ Φλώρα;

Ποῖς ξέρει; Ἴσως νὰ με ἀναζητοῦσε... Φτωχὴ μου, ἀγαπημένη μου Φλώρα!... Ἄν ἤξερες τί ἔκαμα γιὰ νὰ σ' ἀποφύγω, θὰ πικραινόσουν πολὺ, εἶμαι βέβαιος...

Μὰ πὺς νὰ τὴν δῶ Θεὲ μου!...

Πᾶς νὰ τὴν ἀντικρύσω!...

Τὶ νὰ τῆς πῶ; Μὲ τί λόγια, μὲ τί κουράγιο νὰ δικαιολογηθῶ γιὰ τὸ κακό πού τῆς κάνω, γιὰ τὰ φαρμάκια πού τὴν ποτίζω;

Ὄχι, ὄχι δὲν ἔβατα τὸ κουράγιο αὐτό. Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ κρῦδωμαι καὶ νὰ φεύγω ἀπὸ μπρὸς της σὰν κακοῦργος, σὰν ὑπνωτισμένος...

Ἄ, ἀλλοίμονο, τὸ μαρτύριό μου εἶνε πολὺ μεγάλο!...

Ὅλη ἡ ζωὴ μου πέρασε μέσα σὲ πίκρες, βάσανα, κι' ἀπογοητεύσεις.

Ἄν ζοῦσε ἡ μητέρα μου... Ἄν ζοῦσε ἡ γλυκεῖά μου μανουλά, θὰ ἦταν διαφορετικὴ ἡ ζωὴ μου. Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος. Αὐτὴ θὰ με παρηγοροῦσε, αὐτὴ θὰ μοῦδινε θάρρος. Ἐθᾶν γιὰ μένα ὁ προστάτης μου ἀγγελος.

Μὰ ἡ μητέρα μου δὲν ζῆ πειὰ. Βρίσκεται ἐκεῖ, πού δὲν ὑπάρχουν λύτες καὶ συμφορές. Ἐφυγε ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸν πού μοι-άζει με Κόλασι...

Μητέρα, μητέρα μου, μητεροῦλα, οὐ πού με βλέπεις ψηλὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ με συμπονᾶς, οὐ μονάχα καταλαβαίνεις πόσο μεγάλος εἶνε ὁ καῦμός μου.

Μητέρα μου, δὲν ἀντέχω πειὰ. Ἐπῆρα τὴ σκληρὴ ἀπόφασί μου. Σὲ λίγο, ἀθριο κιάλας, μεθαῦριο—ἴσως κι' ἀπόμε—θάρθβα κοντά σου. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ με κρατήσῃ πειὰ στὴ ζωὴ αὐτὴ.

Ἡ ψυχὴ μου θὰ πετάξῃ κοντά στὴ δικὴ σου ψυχὴ, τὴν τόσο ἀγνή καὶ τόσο λευκὴ, καλὴ μου μητέρα, πού δὲν με χάρηκες καὶ δὲν σὲ χάρηκα στὸ κόσμο αὐτό.

(Ἄκολουθεῖ)

